

на устните и придават на лицето му израз на нещо източно. Те поръчват шише сода и мълчат. По детския образ на жената с светли, празни очи е изписана умора и някакво враждебно равнодушие. Тя седи облегната на стола си, гърбом към вратата, не гледа никого и не чува нищо. След малко мъжът става, развива от свитъка голям жълт афиш, окача го на един гвоздей до прозореца и пак мълчаливо сяда.

Дъждът шуми вече по-спокойно, на-среща площадът почва да се съзира, за-приличал на блато, чувствува се, че във не-бето е станало по-светло. Край стената про-бягват селяни с обърнати наопаки кожуси.

Изправен срещу повесения афиш, Владко внимателно чете и лицето му от миг на миг все повече се озарява от ши-рока, развълнувана усмивка. Афишът съоб-щава за предстояща в близкия град „един-ствена демонстрация на Д-р Хин-ду, магистър на тайните науки, първия бълга-рин факир, живял 12 години в Индия, спи-ритист, змиеукротител на гърмящата змия — констриктор, окултист, и на Мис Кет, медиум-феномен, прекарала две седмици в гробницата на египетските фараони...“ Обещават се още ред чудесни неща: